

Veertiende zondag door het jaar A

Zach. 9, 9 - 10

Rom. 8, 9. 11 - 13

Mt. 11, 25 - 30

Er zitten nogal wat tegenstellingen in de drie lezingen van deze zondag. En ze hebben allemaal een zekere band met elkaar. De profeet Zacharias in de eerste lezing zet het beeld van een arme koning die op een ezeltje rijdt, tegenover de oorlogszuchtigen op hun strijdrossen. Doorheen heel de Bijbel staat de ezel voor vrede, terwijl het paard bijna steeds oorlog en strijd symboliseert. Deze tekst van Zacharias wordt in de liturgie van Palmzondag dan ook toegepast op Jezus, de koning van vrede, die op een ezel gezeten zijn stad van vrede, Jeruzalem, binnenrijdt. Maar een week later zal Hij een gewelddadige dood sterven door de agressie van een opgehitste menigte en het fanatisme van religieuze leiders en politieke machthebbers. Ezel en vrede tegenover paard en oorlog: dat is de eerste tegenstelling.

In de tweede lezing uit de Romeinenbrief zet Paulus vlees en geest tegenover elkaar. Dit is geen dualisme van Griekse oorsprong tussen lichaam en ziel, zoals sommigen denken, maar een typisch Joodse opdeling in twee structuren die elkaar uitsluiten. Het vlees staat voor het egoïsme in de mens, het teruggeplooid zijn op zichzelf, wat een weg is ten dode. De geest staat voor leven, openheid, uitstaan naar het niet-ik, naar God en naar de anderen. En deze houding brengt leven voort. Zoals Hij Jezus deed verrijzen, zo bezielt de Geest ook onze sterfelijke lichamen met nieuw leven, schrijft Paulus. Hieraan merken we dat het dus niet om een dualisme gaat tussen het slechte lichaam en de goede ziel. De door de geest opengebloeide mens floreert ook lichamelijk. Dat is onze tweede tegenstelling, die tussen vlees en geest.

In het Evangelie uit het slot van het elfde hoofdstuk van Mattheüs tenslotte, krijgen we nog meer tegenstellingen. Tegenover de wijzen en geleerden die van Jezus band met de Vader niet veel snappen, plaatst Jezus de kleinen en eenvoudigen aan wie deze band wel wordt geopenbaard. Zij begrijpen dat Jezus van God is uitgegaan, dat de Vader en de Zoon één zijn. En precies aan deze nederigen openbaart Jezus het wezen van God, zijn Vader. Zij zijn de echte leerlingen van Jezus, ontvankelijk voor mystieke Godskennis, welke onthouden wordt aan de mens die met ratio en begrip vat wil krijgen op het mysterie.

Maar daarmee houdt de tegenstelling niet op. Er zijn ook twee soorten lasten of jukken. Het ene juk wordt gedragen door de wereldse mens die denkt dat hij autonoom, zonder hulp van de genade, zijn leven kan bepalen. Het is een zware last en een hard juk. Maar wie in de voetsporen van Jezus treedt en zijn leerling wordt, is als de rank aan de wijnstok, hij draagt een zacht juk en een lichte last.

Als we nu al deze tegenstellingen eens samenvoegen, welk beeld van de mens krijgen we dan? Aan de ene kant staat de wrede en oorlogszuchtige mens, die fundamenteel gericht is op eigenbelang, voor wie alles in dienst staat van zijn gezwollen ego. Zijn zwaartepunt is zijn hoofd. Het mysterie ontgaat hem want alles is voor hem slechts getal en gewicht. Hij draagt een hard juk en een loodzware last. Hij moet zich immers zorgen maken, van de ochtend tot de avond en ook 's nachts, over zijn macht en bezit: hoe hij die kan behouden, vergroten en verdedigen tegen concurrenten.

Aan de andere kant staat de mens van vrede. Hij staat niet maar hij zit, namelijk op een ezeltje van onschuld en vrede. Hij is blij met wie blij zijn en bedroefd met wie bedroefd zijn, omdat hij zich het lot van anderen aantrekt. Hij is een mens voor anderen, die weet hoezeer hij van anderen afhankelijk is. Hij is een dankbaar mens die kan ontvangen met gratie en kan geven met gulheid. Zijn juk is zacht en zijn

last is licht omdat hij leeft vanuit de Heilige Geest. Hij is daarom ook niet gericht op wet en voorschrift, op de regel en letter, maar op de liefde die vrijmaakt. En daarom is hij vol vreugde.

Want zijn vreugde is niet het momentane en oppervlakkige plezier van een bevredigde begeerte. Zijn vreugde is duurzaam en constant omdat ze wortelt in zijn relatie met Christus. Hij groeit en bloeit als de rank aan de wijnstok. Hij draagt vrucht en daarvan laat hij ook anderen genieten. Het angstige ik heeft hij achter zich gelaten, om voortaan te leven in de grenzeloze ruimte van Gods liefde met een ruim hart, zo ruim dat alleen God het kan vervullen.

Br. Gueric Aerden ocso